

Református hitéleti lap

XIX. évfolyam 5. szám

2015. május

A MENEKÜLTÜGY MARGÓJÁRA

Felvillanó képek az elmúlt hetek híradásaiból. Győrnél a hatóságok menekülteket szállítanak le egy Ausztria felé tartó vonatról. A déli határainknál kisturkóban találunk menekülteket a határőrök. Spanyolország határainál negyvenegyházi menekültet mentenek egy süllyedő hajóról. Az olasz partoknál 850 fővel süllyedt el egy lélekvesztő, alig néhányan élték túl a balesetet.

Fiam, Gergő, éppen dikaóniai szolgálatot végez egy a valdens egyház tulajdonában lévő szerzet intézményben, Palermóban. Feladata napi hat órában óvodásnál fiatalabb korú gyermekek felügyelete. Nemrégiben két új gyermek érkezett a csoportba. Fekete Afrikaiak, az egyik 2 a másik 3 éves. Édesanyjukat életmentő műtetre vitték a kórházba egy menekült hajóról. A gyermekek sokkos állapotban vannak, nem értik hol vannak és miért, és mi történt édesanyjukkal. Egyáltalán miért kellett elhagyniuk otthonaikat. Fiam a magam 19 évével próbál helyt állni pótszülőként...

Eközben egy kedves ismerős szavait hallgatom: „Magyarország és Euróba befogadóképessége korlátozott, meg egyébként sincs szükségünk erre a sok idegenre”. Istennek hála nem nekem kell döntenem arról, ki jöhet, és ki maradhat...

Emlékképek angliai lelkészésgéből. Egyik gyülekezetünk (Central URC, Darwen) a város központjában volt. A város az elmúlt évtizedekben megváltozott, eltűntek a városközpontból a lakóépületek, helyette boltok és középületek vették át a terepet. A gyülekezeti tagok messzebről jártak meg-

szokott templomunkba, de új tagok nem jöttek, hisz nem lakott senki a környéken. Presbitériumunk úgy döntött, hogy a misszió egyik formája lehet a menekült misszió, hiszen volt egy államilag fenntartott menekült szállás a közelben. Elkezdtek. Hetente többször helyet biztosítottunk számukra a találkozáshoz, kávé, tea és sütemény mellett. Egy jogász egyháztagunk ingyenes jogi tanácsadást biztosított hetente egyszer. S lassan megtelt a templom „idegenekkel”. Feketék, arabok, irániak leltek otthonra nálunk néhány hétre, hónapra, amíg tovább nem költöztették őket.

Kedves, mosolygós iráni lány, Farahhoz. 16 éves. Édesanyjával érkezett. Megkeresztelkedett odahaza, Teheránban, pedig eredetileg muszlim volt. Menekülni kellett, mert az iszlámban ez halálos bűn. Gyülekezetünk tagja lett. Ma is az. Azóta diplomázott, megházasodott, két gyermek anyja. Ha csak teheti, ott van a templomban.

Egy vasárnap két zimbabwei család érkezett, az egyik családban 1 fiú, a másikban 3 gyermek, a legkisebb neve Hope (Reménység). Meg szeretnének keresztelkedni. Az anyukák már megvoltak, így a két apuka (mindketten tanítók) és a négy gyermek. Az egyik apuka Tinaye. A keresztelőt megbeszélő látogatáson zavartan rám kérdez: mi a véleményem a boszorkányságról? Csodálkozva nézek. Csak azért kérdezi, mert egyszer ők a társaival agyonverték egy boszorkányt, akit éjjelkor találtak a falun kívül, meztelenül. Döbbenet hallgatom. Számomra rémisztő dolog egy olyan világból, ahol ez természetes. A másik apuka Knobile. Óráig gyako-

roltam a nevét a keresztelő előtt, mert a Kn hangzó kimondásakor még csettinteni is kellett a nyelvemmel a torkomban. Sikerült.

Keresztelőjük advent 1. vasárnapjára esett. A legszebb adventünk volt. Több zimbabwei család is jelen volt, meséltek az ő adventi szokásaikról, énekeltek és táncoltak, bemutatva kultúrájukat. Hat fekete zimbabweit kereszteltem meg aznap. Tinaye és Knobile azóta is a gyülekezet tagjai. 12 év telt el, már évek óta presbiterként szolgálnak.

Magyar klub, Rochdale. Alkalmanként 40-50 fő gyűlt össze a kétszáz fős tagságból. Egykor menekültek voltak. Kisebbségi politikai menekült, a világháború vagy 56 után kellett új hazát keresniük. Nagyobbik rész gazdasági menekült. Egy jobb világot, jobb megélhetést kerestek. Megtalálták, otthonra leltek. Megannyi más honfitársunkkal együtt, akik szerte a nagyvilágban laknak, ahol befogadták őket, a menekülteket.

Sok ma a világban a menekült. Sokan érkeznek hozzánk is. Istennek hála, nem nekem kell döntenem, hogy maradhatnak-e vagy sem. Istennek hála, ez idáig nem kellett megismernem azt az érzést, hogy még egy lélekvesztőn a tengerre bíznom magam és családomat is jobb, mint otthon maradni. Istennek hála biztonságban élhetek a világ egyik legszebb országában. De a fülemben cseng Jézus szava: „jövevény voltam és befogadtatok...mert ha egyel is megtettétek a legkisebbek közül, akkor velem tettétek meg” (Máté 25, 35kk.)

Sugár Tamás

ÖRÖK ÉLETRE BUZGÓ VÍZ FORRÁSA

Samárián kellett pedig átmennie, és így jutott el Samária egyik városához, amelynek Sikár volt a neve. Ez közel volt ahhoz a birtokhoz, amelyet Jákób adott fiának, Józsefnek. Ott volt Jákób forrása. Jézus az úttól elfáradva leült a forrásnál; az idő délfelé járt. Egy samáriai asszony jött vizet meríteni. Jézus így szólt hozzá: Adj innom! Tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy enniválót vegyenek....

....Jézus így válaszolt: Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki így szól hozzád: Adj innom! – te kértél volna tőle, és ő adott volna neked élő vizet. Az asszony így szólt hozzá: Uram, merítődényed sincs, a kút is mély, honnan vennéd az élő vizet?

Talán nagyobb vagy te atyánknál, Jákóbnál, aki ezt a kutat adta nekünk, és aki maga is ebből ivott, sőt fiai és jószágai is? Jézus így válaszolt neki: Aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik, de aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne

Nemcsak a samáriai asszonyra nézve érvényes az a megállapítás, hogy oly nehezen tud az odafelvalókkal (Kol 3,2) törődni, hanem igaz ez általánosságban az emberre vonatkozólag. A földi dolgok, a mindennapi küzdelmek annyira lekötik gondolatainkat, hogy nehezen tudunk a mennyei dolgokra figyelni. Gyakran még Jézus tanítványai is félreértették Urukát, amikor ő lelki értelemben beszélt az eledelről. Éppen ebben a történetben is olvashatunk ilyen félreértésről, amikor a tanítványai visszaérkeznek és eledellel kínálják: „Közben kérték őt a tanítványai: Mester, egyél!

Ő pedig azt mondta nekik: „Nekem van mit ennem, amiről ti nem tudtok.

A tanítványok egymást kérdezték: Valaki talán hozott neki enni?

Jézus ezt mondta nekik: Az én eledelem az, hogy teljesítem annak akaratát, aki elküldött engem, és bevégezzem az ő munkáját” (Jn 4,31-34.). Hasonló dolog történt, amikor a szadduceusok és farizeusok kovásztól akarta őket megóvni: „Ők pedig így gondolkodtak magukban: Nem is hoztunk kenyeret! Tudva ezt Jézus, így szólt hozzájuk: Miért gondolkodtok magatokban azon, ti kicsinyhitűek, hogy nincs kenyerek? Még mindig nem értitek? Nem emlékez-

tek az ötezer ember öt kenyérére, és arra, hány kosárra valót szedtetek össze? A négyezer ember hét kenyérére sem emlékeztek, és arra sem, hány kosár maradékot szedtetek össze? Miért nem értitek meg, hogy én nem kenyérről beszéltem nektek? Óvakodjatok a farizeusok és szadduceusok kovásztól! Ekkor megértették: nem azt mondta, hogy a kenyér kovásztól óvakodjanak, hanem a farizeusok és szadduceusok tanításától” (Mt 16,7-12.).

Jézus mesterien irányítja a samáriai asszonnyal történő beszélgetés során a téma kiválasztását, a mennyei dolgok iránti vágyakozás fokozatos felkeltését.

Samárián kellett pedig átmennie

A zsidók és samáriaiak közötti ellentét régi eredetű, azóta tart, hogy a babiloni fogságból visszatért zsidók nem engedték az ott élő samáriaiaknak, hogy részt vegyenek a templomépítésben (Ezsd 4; 2Kir 17,24-41). A samaritanusok csak Mózes öt könyvét fogadták el, a Mórija hegye helyett a Garizim hegyét választották istentiszteletük színhelyül. Az tanították, hogy Ábrahám a Garizim hegyén készült feláldozni Izsákot. „Mert a zsidók nem érintkeztek a samáriaiakkal”, olvassuk a történetben. Ez nem jelentette azt, hogy semmi dolguk ne lett volna egymással, hanem azt, hogy a zsidók nem tartoztak azzal, hogy megsegítsenek egy samáriait, vagy bármilyen ajándékot adjanak vagy elfogadjanak tőlük. Ha Judeából Galileába mentek, vagy onnan visszafelé tartottak, elkerülték Samáriát. A samaritanusok sem engedték át területükön azt a zsidó embert, aki Galileából Jeruzsálembé tartott. Ez az akadályoztatás Jézussal és a tanítványaival is megtörtént, amikor ők Jeruzsálembé tartottak. (Lk 9,51-56). Ha viszont zsidó ember Jeruzsálemből indult el és Samárián át akart Galileába eljutni, akkor átengedték. Amikor Jézus találkozik a samáriai asszonnyal, akkor ő Júdeából érkezett, tehát átmehetett Samárián. Neki pedig arra kellett mennie, mert Istennek terve volt ezzel a fájó szívű asszonnyal és Sikár város lakosaival. Ha Jézus zsidó kortársainak a gondolkodását követte volna, akkor nem jöhetett volna létre ez a találkozás. Egyrészt zsidó ember elkerülte a samáriaiival való tárgyalást, másrészt mint zsidó férfi nem folytathatott volna

beszélgetést növel.

Jézus vizet kér: „Adj innom!”

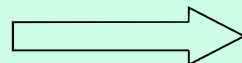
Ezzel a bölcs megoldással kezdeményezi Jézus a beszélgetést. Alázatosan kér, mint egy rászoruló. Nem utasít, nem parancsol, csak egyszerűen kér. Ő, a rászoruló, segítséget kér ettől a megálázott életű asszonytól. Ez megdöbbenést vált ki ebben a nőben: „Te zsidó létedre tőlem kérsz inni, mikor én samáriai vagyok?” Lélektani, lelkigondozói szempontból figyelemre méltó így kezdeni a beszélgetést a sérült lelkű asszonnyal. Nem kevés olyan ember van, aki védekezésésként falat, vagy tövises kerítést épít maga köré, hogy biztonságban érezhesse magát. Nehezen megközelíthető, zárkózott az ilyen személy. Kemény, utasító beszédre, de gyakran még a szeretet hangjára sem válik nyitottá az ilyen lélek. A szeretetnek meg kell találnia azt a kapcsolódási pontot, amelyen keresztül egy kicsit is hajlandó kimozdulni védekező, zárkózó magatartásából. Jézus megtalálta az utat a beszélgetés elkezdéséhez. Alázatra és Isten Lelkének vezetésére van szükségünk ahhoz, hogy gyógyító beszélgetést tudjunk folytatni hasonló lelki állapotban levő személlyel, mint amilyen a samáriai asszony volt. Számunkra is az a cél, hogy felébredjünk az illető vágyát az élő víz után.

Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki így szól hozzád: Adj innom!

Jézus megfordítja a helyzetet és úgy beszél önmagáról, mint aki az élő vizet adja: „te kértél volna tőle, és ő adott volna neked élő vizet.”

Élő víznek számított a Jákób kútja is, mert föld alatti forrásból táplálkozott, nem ciszternából érkezett a víz. Jézus azonban lelki értelemben vett élő vízről beszél, arról az üdvösségről, amelyet Isten Lelke munkál az ember lelkében. Erről a vízről beszélt Jézus, amikor a lombsátrak (heb. szukkot) ünnepének utolsó nagy napján felszólalt: „Az ünnep utolsó nagy napján felállt Jézus, és így kiáltott: Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék! Aki hisz énbenem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek.”

(Jn 7, 37-38.).

ÖRÖK ÉLETRE BUZGÓ VÍZ FORRÁSA

Ahhoz, hogy a samáriai asszony eljusson az örök életre, meg kell ismernie Isten Lelkének munkáját, de elsősorban Krisztust és benne Istent, aki az örök életet ajándékozza. Előtte még szembesülnie kell elrontott életével: „mert öt férjed volt, és akivel most élsz, nem férjed: ebben igazat mondtál.” (18.v.) A beszélgetés során az asszony fokozatosan egyre többnek látta Jézust. Először Jézus az asszony számára egy a zsidók közül, majd „Uramnak” szólítja őt (11. v.), később prófétának tartja. A samaritánusok Mózes követően prófétának csak a Messiást fogadták el. Miután Jézus feltárta az asszony életének árnyas oldalát, az asszony közel állt ahhoz, hogy Jézust a Messiásnak tekintse. Ebben a látásban olyan segítséget kap, amelyet Jézus nagyon ritkán nyújtott. Isten Lelke általi újjászületés eredménye, hogy lelkileg megelégszik az ember, már nem nyugtalan a szíve.

Az asszony erre ezt mondta: Uram, add nekem azt a vizet...

Még mindig a kút vizére gondol az asszony, amikor kéri az élő vizet, de már vágyakozik a Jézus által kínált víz után. Nemsokára megérti, hogy hinnie kell ebben a Messiásban, aki vele beszél, hogy elnyerje ezt az élő vizet. Lélekben és igazságban kell imádnia az Atyát, ahogyan ezt Isten elvárja a benne hívőktől.

Az élő víz forrásához, Krisztushoz kell eljuttatnunk a szomjazó lelkeket, hogy eljussanak az üdvösségre. Azonban nekik kell vágyakozniuk és kérniük Istent az élő víz elnyeréséhez. Nekik kell megvizsgálni magukat Isten színe előtt az ige tükrében, hogy bűneiket és hiányosságait felismerve megtisztulásért tudjanak kiáltani Istenhez. Ha ezt teszik, akkor megtapasztalják Jézusnak a lombsátrak ünnepén elhangzottak igazságát: „Aki hisz én bennem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek.” Találjuk meg környezetünkben azokat a „samaritánusokat”, akik készen állnak az aratásra, az üdvösség elfogadására.

Ámen.

Vajs Tibor

Harmadszor találkoztak a Dunántúli Református Pedagógusok

Oktatásunk jövője, az egyházi iskola mint világnézeti iskola, nevelés vagy elit képzés - ezekről a kérdésekről beszélgettek a Dunántúli Református Pedagógusok III. Találkozásán, amelyen szinte valamennyi, a Dunántúli Református Egyházkerület területén található református oktatási intézmény képviseltette magát.

A rétegtalálkozók idei első alkalmának, amelyen 120 pedagógus vett részt, a Pápai Református Teológiai Akadémia épülete adott otthont. Steinbach József püspök áhítatában az „aratnivaló sok, a munkás kevés” (Mt. 9, 35–38) igeszakasz alapján szólt arról, hogy az „aratnivaló”, a ránk bízott emberek sokan vannak, akikre reménységgel tekinthetünk és

vesz részt a találkozón. Az oktatási rendszer jövőjéről szóló előadásában kiemelte, hogy a ma tanító pedagógusoknak fokozottan szembe kell nézni a diákok mentális, szociális problémáival, sőt a rendszerbe belépő új pedagógus nemzedék is már ilyen közegekből érkezik a pályára.

Döntően fontosnak nevezte az alapozó esztendő megerősítését és célként tűzte ki, hogy az iskolákban, a megfelelő szinteken a tanulók az ismeretek mellett önálló, értékorientált problémamegoldó képességhez jussanak. Az iskolának ebben kell utat mutatnia és vezetni.

Dr. Vladár Gábor rektor „Az egyházi iskola mint világnézeti iskola” című előadásában arról szólt, hogy bár a világkép változhat, de a Krisztus-hit és a világnézet összekapcsolódik: hogyan lát minket Isten a világban és hogyan látom a világot Krisztusban. Ebből a szempontból nem létezhet értéksemleges nevelés.

Dr. Németh Tamás professzor „Nevelés vagy elitképzés” című előadásában a kiteljesedett és boldog emberek nevelést tartotta az egyházi oktatás fő feladatának, melyben mindent meg kell, hogy előzzön az Istenel való kapcsolat.

A konferencia délutáni részében a pedagógusok szekciókban beszéltek meg az előadásokon elhangzottakat és osztották meg egymással szakmai tapasztalataikat.

Forrás: www.refdunantul.hu

református hívő emberként, bármilyen hivatásban legyünk Krisztus evangéliumát kell közéjük vinnünk. Erre Isten tesz bennünket alkalmassá, Ő adja meg azt a többet, amitől áldás lesz munkánkon.

Dr. Huszár Pál főgondnok köszöntőjében a lelkesítő és pedagógusi hivatás egymással való szoros kapcsolatáról szólt, őt követően Unger Tamás, Pápa Város alpolgármestere köszöntötte a konferenciát.

Köntös László főjegyző, a rétegtalálkozók szervezője moderátorként köszöntötte a résztvevőket és kérte fel Czunyiné dr. Bertalan Judit köznevelésért felelős államtitkár előadásának megtartására.

Az államtitkár hangsúlyozta, hogy elsősorban dunántúli reformátusként

PÜNKÖSD KÖZELEDTÉVEL

„A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme, az Atyának szeretete, és a Szentlélek közössége legyen mindnyájatokkal.”
2 Kor. 13,13

Jó napot kívánok, Áldás békeség, Isten áldjon, Isten veled! Karácsony, Húsvét, Pünkösöd és még hosszan sorolhatnánk. Akár különféle köszöntési módokról, akár ünnepekről van szó, a közös bennük az, hogy ezek közül mindegyikhez már nagyon jól hozzászoktunk.

Olyannyira a hétköznapjaink részévé váltak, hogy sokszor nem is gondolunk bele, mit is jelentenek azok a szavak, amikkel egy-egy találko-záskor köszöntjük egymást, vagy milyen értelmük van a sokszor különös gyorsasággal közeledő, majd el is múló ünnepeknek. Sőt olykor a nagy rohanás közepette el is felejtjük, hogy milyen egy ünnepet nem csak túlélni, hanem átélni, milyen arra szívvvel, lélekkel készülni. Észre sem vesszük és a nagy rohanás, a zsúfolt hétköznapok közepette, az ünnepnapok is egyhangúvá és fénytelené válnak.

A mi egyházi gyakorlatunkban, az alapigeként felolvasott áldás, ugyanilyen „megcsontosodott” formula. Kimondjuk ugyan, talán minden istentisztelet végén elhangzik, de vajon tudjuk-e hogy mit mon-dunk? Vajon tudjuk-e mit hallunk? Tudjuk-e, hogy mit jelent, hogy velünk van: „A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme, az Atyának szeretete, és a Szentlélek közössége.” Vagy ezek a szavak is megszokottá váltak számunkra? és csak az istentiszteletünk végét jelzik nekünk?

Szeretném, hogy e mostani számunk áhítatának részeként egy-egy gondolat erejéig megnéznénk, hogy mit is jelentenek ezek a sokszor emlegetett szavak?

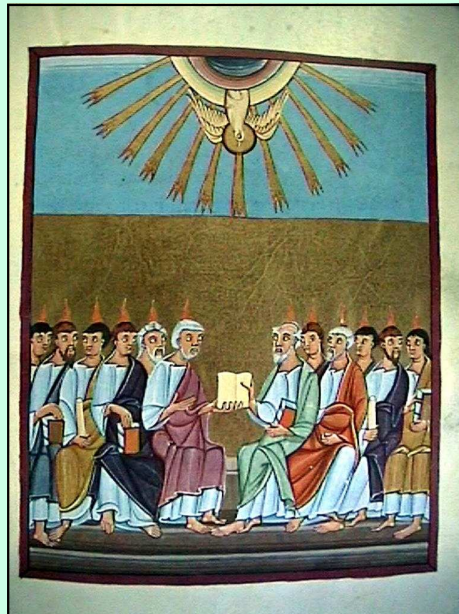
A Korintusi gyülekezetben élők számára nagy kihívást jelentett tisztának lenni, és még inkább tisztának maradni egy olyan városban, amit az erkölcsstelenség, a részegeskedés és a vallási sokszínűség jellemez. Nagy valószínűséggel a gyülekezet tagjainak nagy része ezekből a közösségekből származott, sőt bizonyosan nagy volt a kísértés néha-néha visszatérni ehhez az életmódhoz. Éppen ezért különös erővel hathattak ezek a szavak a Korintusi gyülekezetben.

„ A MI URUNK JÉZUS KRISZTUS KEGYELME...”

Nincs szemrehányás, nincs dorgálás, nincs vezeklés, nincsenek megvető pillantások.

„CSAK” KEGYELEM!

Ha nem is az erkölcsstelenség-ben, vagy részegeskedésben, de valamiben mi is hasonlítottunk a Korintusi gyülekezetre: Mi mindannyian elveszett, útjukat kereső, sokszor hibás döntéseket hozó, Krisztus nélkül, halálraítélt emberek vagyunk. DE ebbe a halálraítélt világba, valaki az életével, halálával és feltámadásával új életet, örök életet hozott.

Ezzel pedig odaírta mindannyiunk feje fölé: Kegyelem. Az apostol szerint azonban nem csak ezt lehet megtapasztalni még ebben az életben, hanem

A MI ATYÁNK SZERETETÉT is:

Talán erről a legnehezebb beszélni! mert milyen is Isten szeretete? Nem olyan, mint a mi emberi szeretetünk, mert abban, mindig van egy kis önzés: szeretünk valakit, mert gondoskodik rólunk, mert kedves velünk, segít nekünk, de nem szeretjük azt, aki barátágtalan, goromba vagy becsap bennünket.

Az Isten szeretete egészen más! Isten szeretete önzetlen szeretet. Ő szeretettel fordul felénk bárhogyan is állunk Előtte.

A Szentlélek kitöltetése, az első pünkösöd óta minden ember, ezt a szeretetet élheti át és tapasztalhatja meg. Hiszen

az első pünkösöd óta lehetséges, hogy ne csak néhányan, hanem mindenki, aki imádságában, könyörgésében, vagy egyetlen egy sóhajtásában kéri Istentől, az megtapasztalhatja ezt az önzetlen, feltételek nélküli szeretetet. Ha mind-ezeket keressük, de nem találjuk, szeretnénk, de mégsem érezzük, akkor pedig van egy hely, ahol ezt bizonyosan meg lehet tapasztalni, még hozzá a

SZENTLÉLEK KÖZÖSSÉGE:

Ma nagyon sokszor megosztottságról beszélünk. Olyan, mintha mindannyiunk élete egy-egy külön regény lenne, az élet nagy könyvespolcán. És rajtunk kívül mindenki más csak részben ismerné a mi életünk történetét. Ma már nem csak munkahelyen, de már családon belül is beszélhetünk klikkekről, szoros barátságokról és elutasításról.

DE Kain és Ábel óta így van ez! Ember, az emberrel, család a családdal, nem tud egy lenni.

A keresztyén közösség ebben különbözik minden más társaságtól: hogy EGY-ek.

Hiszen a társaság nem minden! A tékozló fiúnak is volt társasága, de ő közösségre vágyott, ahol törődnek vele, ahol figyelemmel kísérik az életét a botlásait, a fájdalmait, az örömeit és ott vannak mellette.

A gyülekezeti közösség azt jelenti, hogy észreveszem a másikat. Észreveszem a másik szükségét, szomorúságát, de észreveszem a boldogságát és örömet is. És nem csak észreveszem, hanem ott vagyok mellette.

Áldozócsütörtökön, Jézus mennybemenetelekor a tanítványok azt érezték, hogy magukra maradtak a világban. De a Pünkösöd ünnepe megerősítés, hogy nem vagyunk egyedül! Éppen ezért, ne váljon megszokottá és rutinná, a szürke hétköznapok részévé a Pünkösöd ünnepe, hanem emlékezzünk arra, hogy Istentől nem csak szabadítást, bűnbocsánatot, kegyelmet, szeretetet kaptunk, hanem embereket is. A gyülekezet közösségét.

együnk hálások érte! Legyünk hálások egymásért! Legyünk hálások a Pünkösöd ünnepéért!

Ámen

**Hetyei Mónika segédlelkész
Komárom**

85 ÉVE TÖRTÉNT BOKODON

1930 május 16.-n bensőséges melegséggel ünnepelte lelkészének Barsi Sándornak /1858-1942/ 40 éves jubileumát, a református gyülekezet Bokodon.

A hívek nevében Böndi András kántortanító üdvözölte a lelkészt, az istentisztelet végeztével, majd az iskolások nevében: Cs. Szücs Zsófia, a presbitérium részéről: Akóts István és T. Szücs János mondtak köszöntőt.

A református jótékony nőegylettől: Szücs Józsefné, és az olvasóköri vezetője: Szijj Zsófia köszöntötte az ünnepeltet.

A helyi evangélikus egyház küldöttségét Balogh István evangélikus lelkész, a Fejér-Komáromi Evangélikus Egyházmegye esperese vezette, Isten áldását kérte a lelkészre, a családjára és a gyülekezetre.

A község előjárósága nevében Pataky Endre főjegyző mondott elismerő szavakat. Méltatta a közéletben hosszú ideje lelkiismeretesen végzett, példamutató

helytállását.

Egy ifjú egyháztag /Szücs Lajos/ saját, erre az alkalomra írt versét, nyújtotta át a jubilánsnak, ezután volt tanítványai / Szücs Ádám, Szijj György, Kiss Julianna, Major Julianna, és Szücs Zsigmond/ jutatták kifejezésre szeretetüket. /7 évig, mint iskolai tanító is működött a református iskolában.

Dr. Antal Géza a Dunántúli Református Egyházkerület püspökének üdvözlő távirata, már előző nap megérkezett, az ünnepség napján kapta meg, Lőke Károly esperes köszöntő sorait.

Összeállította: Dunántúli Protestáns Lap 1930. 4. alapján:

Szücs János
helytörténeti kutató

II. HELVÉT HITVALLÁS

ISTEN IMÁDÁSÁRÓL, TISZTELETÉRŐL ÉS SEGÍTSÉGÜL HÍVÁSÁRÓL AZ EGYEDÜLI KÖZBENJÁRÓ JÉZUS KRISZTUS ÁLTAL

1. Tanítjuk, hogy egyedül az igaz Istent kell imádni és tisztelni. Ezt a tiszteletet senki másra nem ruházzuk, az Úr ama parancsolata szerint: A te Urdat Istenedet imádjad és csak Ő néki szolgálj. (Máté 4,10) Bizonyára minden próféta a legkomolyabban felgerjedett Izrael népe ellen, valahányszor ez, idegen isteneket és nem egyedül csak az egy igaz Istent imádkozta és tisztelte. Tanítjuk azonban, hogy Istent úgy kell imádni és tisztelni, ahogy arra Ő maga tanított bennünket, tudniillik lélekben és igazságban (Ján. 4,23) nem babonáskodással, hanem őszinteséggel, az Ő igéje szerint, hogy egykoron ne szóljon hozzánk is eképpen: Kicsoda kívánta ezt a ti kezeitekből? (Ésa. 66,3) Mert Pál apostol is így szól: Isten nem tiszteltetik emberek kezei által, mintha Ő valamiben szükölködnék... (Csel. 17,25)

2. Egyedül Őt hívjuk segítségül életünknek minden bajai és viszontagságai közepett, még pedig a mi egyedüli Közbenjárónk és Szószólónk Jézus Krisztus által. Mert világosan megparancsolta nekünk: Hívj segítségül engemet a te nyomorúságodnak idején és én megszabadítalak tégedet és te dicsoúsíts engemet. (Zsolt. 50,15) De nagy kegyesen meg is ígérte nekünk az Úr, hogy: Valamit kérendetek az Atyától az én nevemben, megadja tinéktek. (Ján. 16,23) Viszont: Jöjjetek én hozzám mindnyájan, kik megfáradottak és megterheltek vagytok és én megnyugosztalak titeket. (Máté 11,28) És mert meg van írva: Mimódon hívják segítségül azt, akiben nem hiendenek? (Róm. 10,14) Mi pedig egyedül Istenben hiszünk: tehát egyedül Őt hívjuk segítségül, még pedig Krisztus által. Mert a miként Pál apostol mondja: Egy az Isten, egy a közbenjáró az Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus. (1 Tim. 2,5) Viszont: Ha valaki vétkezendik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus. (1 Ján. 2,1)

1 %

TÁBOROZZ KÖMLŐDÖN!

Kedves Testvérünk!

Kérünk, ha adód egy-egy százaléka felől rendelkezél vegyél számításba bennünket is!

A HÉT HATÁR újság kiadójának a

Közelebb Egymáshoz

Alapítványnak adószáma:

18606876-1-11

és

A Magyarországi Református Egyház

technikai száma: **0066**

Tudod, ha nem rendelkezél sehogyan, akkor elvész adód egy százaléka a "nagy kalapban".

A kuratórium

döntése értelmében a Hét Határ kiadási költségeit enyhítjük..

Köszönettel: a kuratórium.

Az előző évben a HÉT HATÁR újság kiadásának egy részét fedezte a felajánlott 1%.

www.komlodtabor.refdunantul.hu

AZ ÖRMÉNYEK ELLENI GENOCÍDIUM 100. ÉVFORDULÓJÁN ÖKUMENIKUS FÓRUM

NYILATKOZAT A „FAJI NÉPIRTÁS RÓL”

A globális fórum, amit az örmény népirtás 100. évfordulója tiszteletére és a történelem feldolgozására hívtak össze, külön ökumenikus szekciót hozott létre, amin a jereváni Karen Demircsian Sport és Koncert Központban 35 külföldi egyházi delegáció, nemzetközi szervezetek képviselői is részt vesznek. Ezen II. Karekin örmény pátriárka vezetésével közös nyilatkozatot dolgoztak ki és tettek közzé.

A bibliai Ararat hegység közelében tartott ökumenikus alkalmon résztvevők az első apostolok, Bertalan és Taddeus által alapított egyházban az örmények elleni „faji népirtás” 100. évfordulóján a mártírok kanonizációja, azaz a szentek közé emelése alkalmából kinyilvánítják: a bibliai igazságtól vezérelve, az élet szentségét és tisztetét mindig szem előtt tartva, törekszenek arra, hogy Krisztus vezetésével a világban a békét, az emberek

között pedig a szolidaritást munkálják. Az egyház feladata a lelkek megváltásának előmozdítása, és a misszió, amivel a földi életet oltalmazza. Újra megerősítik a résztvevők, hogy az erőszakot, és a nemzeti, vallási, etnikai gyökerű faji diszkriminációt, s az ettől motivált gyilkosságokat semmivel sem lehet igazolni. Elítélik a genocídium minden formáját, s minden olyan cselekményt, ami az emberek biztonságát és a békét veszélyezteti. Különösképpen elítélik a Közel-Keleten folytatott folyamatos etnikai és vallási erőszakot, ami fájdalmas emberi veszteségeket, és bizonyos szellemi és kulturális értékek, javak visszafordíthatatlan tönkretételét, elpusztítását eredményezi. A hasonló büntetéseket a jövőben minden eszközzel meg kell akadályozni. Felajánlják szolidaritásukat és segítségüket azoknak a népeknek, nemzeteknek, melyek a faji gyilkosságoktól szenvednek, s mindenütt követelni fogják az emberi jogok védelmét és tiszteletben tartását. Az

örmény mártírok lelke és helytállása, és a mindenható Isten segítségével megerősíti a jelenlévőket abban, hogy a mai üldözéseket elviseljék, s az igazságosságért lépjenek fel szerte a világon.

II. KAREKIN ÖRMÉNY EGYHÁZFOI BESZÉDÉBŐL

A fórumon elemző és ünnepi beszédet tartott az örmény egyház feje. Az alkalmon jelen volt Serzh Sarkisyan örmény államfő is. A legújabb kor egyik legsötétebb és letragikusabb eseményének nevezte az örmények elleni faji eredetű

gyilkosságot, amit az Oszmán Birodalomban hajtottak végre. Az egyre növekvő száma azon országoknak, akik elismerik ezt a faji népirtást, az egyetemes elismerés irányába mutat. Kiemelte Németország pozitív példáját, ami még a jelenlegi török vezetésnek is tanulságos lehet. A tagadása viszont súlyos károkat okoz a nemzetközi kapcsolatokban, valamint az elhunytakkal szemben súlyos tiszteletlenség. Ha nem történik elítélése ennek a bűncselekménynek, s azok végrehajtoinak, akkor a további hasonló cselekmények elkövetését nem tudják fékezni vagy megakadályozni. Ennek láttuk megvalósulását a Holokausztban, a ruandai vagy darfuri eseményekben. Az emberiségnek morális felelőssége van a tekintetben, hogy a faji gyilkosságokat megakadályozza. Ma a morált sokszor áldozzák fel globális politikai érdekeknek. Ezért sokfajta veszedelem leselkedik az emberiségre. Így a nemzeti-vallási türelmetlenség, az extrémizmus,

kivált a Közel-Keleten, legutóbb Líbiában a kopt és etióp egyházakkal és keresztényekkel szemben. Az ellenük való küzdelem a század kihívása, és minden nemzet, állam, nemzetközi szervezet bűne lesz, ha nem lépnek fel ellene. Az apostol azt tanítja, ha egyik tag szenved, vele együtt szenved a többi is (1Kor 12,26).

Az elmúlt 100 évben sok ország, nemzet, egyház, vallási és nemzetközi szervezet és személy osztozott az örmény nép fájdalmában, és segítette az igazságot győzelemre. A pátriárka ez alkalommal is nagy hálóját és köszönetét fejezte ki nekik, mert bátran és következetesen elítélik az örmények elleni faji tömeggyilkosságot.

VIGLILIA ÉS KANONIZÁCIÓ

Az örmény Szent Szék központi templomában, április 22-én este vigília volt a mártírok tiszteletére, illetve a kanonizáció előkészületeként. A kanonizációt, azaz a mártírok fölvételét a szent kánonba a katolikus pátriárka vezette, de ebben áldáskívánó kíséretként részt vettek más egyházak vezetői is. A kanonizációt az örmények első keresztyén királya, Szent Trdat oltáránál tartották meg. A mártírok szelleme, helytállása az egyház ereje – idézte a pátriárka az ősegyház egyik legnagyobb mártírjának, Antióchiai Szent Ignácnak a szavait. Az egész örmény nemzet ünnepi alkalmain a Közel-Kelet valamennyi egyháza legmagasabb szinten vesz részt, ortodox, katolikus, keleti és nyugati rítusúak, és protestáns képviselők is, meg egyházi világszervezetek vezetői is. Csütörtökön este a berlini Dómban nagyszabású ökumenikus istentiszteletre kerül sor, amihez csatlakozva beszédet mond Joachim Gauck német szövetségi elnök. Nagy érdeklődéssel várja a világsajtó ezt a beszédet, hiszen már az örmény pátriárka is utalt Németország pozitív példájára, ami talán a török vezetést is átgondolásra készíti majd...

"ELVITT A VILÁGHÁBORÚ VÉRES FERGETEGE

„Elvitt a világháború véres fergetege...” (3.)

Harangtörténelem a világháború 100. évfordulóján

A világháború alatt elrekvirált harangok pótlására a háború éve alatt nem gondolhattak a gyülekezetek. Nemcsak a harangok pótlására nem volt mód, de sok ennél egyszerűbb. máskor természetes munkát is alig lehetett elvégezni. A dolgozó férfiak háborúban voltak, az itthonmaradottaknak elég volt saját házuk táját, földjeit rendben tartani. Az egyházi közmunkák (is) akadoztak. „A hosszasan tartó világháború rettenetes napjaiban a mi egyházi épületeink mivel azokat sem gondozni, sem javítani, a munkáskezek hiánya és a pénz elérhetetlensége miatt nem lehetett: ennél fogva nagyon tönkrementek”-írja az egyik gyülekezet lelkésze. A háború, az azt követő forradalom, a tanácsköztársaság, Trianon, a fizetőeszköz –korona-elérhetetlensége szinte kilátástalan helyzetbe hozták a gyülekezeteket. A lábatlani presbitérium- az országos helyzettel megegyezően- 1920-ban azzal magyarázza a helyzetet:

„1, Hogy a múlt évben nálunk mégrosszabb termés volt mint az azt megelőző esztendőben. 2, Hogy az adó fizetését az egyh. előljáróság azért nem sürgette, mert az egyház

pénztára ígyis 920 kort. vesztített a beszédett „szovjet” pénzen. 3, Hogy az ideai kommunista világban nem lett volna ésszerű dolog végrehajtás útján az utolsó falat kenyeret is kivenni az éhező szájából.” Az 1920-as évektől lassan-lassan újjáéledő országban a gyülekezetek is igyekeztek magukra találni. Fájdalmasan nyugtázták a pótolhatatlan veszteségeket: az áldozatokat. Az országos –egyházról független-iránymutatásnak megfelelően igény mutatkozott a gyülekezetekben is arra, hogy megörökítsék hőseik emlékét. Ugyanakkor szinte mindenütt minél

hamarabb pótolni szerették volna az elvitt harangokat. Sok helyen létrehozták a „Harang-alapot”, „Új harang-alapot” vagy kimondottan az „Elrekvirált” harang-alapot”, amelyen az adományokat gyűjtötték. Olykor a pénz elérhetetlensége miatt próbálták ellensúlyozni, hogy készpénz helyett terményt ajánlottak fel. A Seltenhofer Frigyes és fiai soproni harangöntő cég hatalmas munkával járt élen az új harangok öntésében. Különösen szép példát látunk Ászár és Kisbér esetében arra, hogy miként ötvözték a hősök emlékének megőrzését az új harangok öntésével. Kisbéren 1923-ban öntettek egy kb. 100 kg-os harangot: „Az 1914-18-iki világháborúban elesett Barabás E. Baranya F. Horváth A. Katona L. Kozma L. és I. Palotai S. és Szabó J. hőseinek emlékére. Öntette az kisbéri református anyaszentegyház.” Ászáron pedig 1925-ben készült a nagyharang ezzel a felirattal: „Az 1914-18. évek-

be is szállítottak az egyház magtárába. Írt Seltenhofer Frigyes és fiai soproni gyárába, hogy a megmaradt harang mellé mekkora és milyen hangú harangot kellene önteni. Kiss József szakértőt küldte ki a cég, aki szerint egy 228 kg-os „C” hangú és egy 487 kg-os „As” hangú harang illenék a megmaradt mellé. Most figyeljük a dátumokat! 1927. szept. 4-én a presbitérium határozatot hoz: a 228 kg súlyú harangot 1322 pengő 40 fillérért megönteti. És nem egészen egy hónap múlva, 1927. október 2-án az új harang megérkezett a lábatlani vasútállomásra! Még aznap délután a lelkész és a gondnok, Szenes István, négyökrös, felvirágozott szekérral elment érte, s krizantémkoszorúkkal borítva, harangzúgás közben, a lakosság láttára és érdeklődése közepette a templomhoz vitte. Másnap, október 3-án megjött a szerelő, a lakosság jelenlétében felhúzta a harangot a toronyba, majd helyére szerel-

te. Ismét másnap, október 4-én (egy hónappal a megrendelő határozat után!) először meghúzták a régi harangot, mintegy köszöntve új társát, azután az új harang szólalt meg. Végül a két harangot együtt húzták meg, s a jelenlévők és a presbitérium teljes megaláddal fogadták el az új harangot. Sok gyülekezetben jelentett örömnepet az elrekvirált harang pótlása, és erősítette a

ben lezajlott világháborúban elesett Decsi F. Kovács F. Molnár I. Németh I. Szalay D. Szalay S. Szekeres J. Szekeres L. Zséfár J. Zsaéfár J. hősei emlékére öntette az az ászári református egyház...” Ez a két harang egészen különleges, szinte valóban első világháborús emlékharangokról van szó. Egyébként az érdekesség kedvéért lássuk, milyen olajozottan ment akkor egy harang beszerzése. Lábatlanon László János lelkész 1927-ben jelenti a presbitériumnak, hogy a hívek adakozása harangöntésre sikeres volt: 42 métermázsa búzát nemcsak ígértek, de

jövőbe vetett hitet. Ezt erősíti meg a komáromi gyülekezet 1932-ben öntött harngjának hitvallása is: „Az Örökkévaló Istennek dicsőségre ajándékozta a református nőegylet dr. Toót Zsigmond elnöksége alatt, vitéz nagybányai Horthy Miklós kormányzósága, dr. Antal Géza püspöksége és Szenczy Mihály főgondnoksága idejében... Hiszünk Magyarország feltámadásában”

Gerecsei Zsolt

AZ ANYAKÖNYBEN OLVASTUK

Ács: Megkereszteltük: Capizzi Christopher Ferencet, Legát Tícia Lillát,
Böröcz-Katona Zentét,
Eltemettük: Vörös Józsefnét, Nagy Lászlót, Molnár Imrénét, Drubits Attilánét,

Csépen: megkeresztelték Csorba Zsanett Biankát és Csorba Mátét
eltemették Somogyi Józsefet

Étén: megkeresztelték Fábián Huba Donomkost

Kisbéren konfirmáltak: Cseh Boglárka, Malomsoki Helga és Trázsi Dorina

Kömlőd: megkeresztelték Kostyálné Varju katalint

Nagyigmánd: Eltemettük: Balla Andrásné, Illés Elemér

Oroszlány: eltemették Szász Gyulát és Szász Gyulánét

Tárkányon konfirmált: Jámbor Gyula

HÁLÓZATI KAPCSOLATOK

Ezzel a címmel hirdette meg a Tatai Református Egyházmegye a fiatalok számára szervezett találkozót.

Rédéről is képviseltük magunkat heten a több, mint félszáz résztvevő között.

A zenés, éneklős reggeli áhítat és gondolatébresztő után következett egy interaktív előadás.

Soós Szilárd mocsai lelkipásztor képekkel, videókkal, filmrészlettel, játékkal és sajátos humorával tette élvezetessé azt a komoly mondanivalót, mellyel felhívta a figyelmet a virtuális világ veszélyeire.

Ez idő alatt lehetett, sőt néha kellett is használni az okostelefonokat.

Egy rövid szünet után kiscsoportos beszélgetésre vonultunk el a templom és a gyülekezeti ház eldugott helyeire.

Ebédre finom pizzákat kaptunk, majd közös énekléssel záródott a program.

Jól éreztük magunkat a vidám délelőttön. Köszönjük a szervezést!

Barta Lívია, Barta Luca és a hetedikes fiúk

Szabadtéri Istentisztelet

2015. június 7-én (vasárnap), du. 17 órakor
a Nagyigmándi Szabadtéri Színpadon
(esőnap június 14.)

Ez úton is tisztelettel hívja
és várja a
Nagyigmándi Református
Egyház

Isten szeret!

Újságunkat – hirdetőinknek és alapítványunk támogatóinak köszönhetően – ingyenesen juttatjuk el olvasóinkhoz !

Hét Határ Református hitéleti lap. Megjelenik minden hónap első vasárnapján Ács, Ászár, Bana, Bábólna Bokod, Csép, Császár, Dad, Ete, Kisigmánd, Kisbér, Kömlőd, Környe, Környebánya, Nagyigmánd, Oroszlány, Réde, Vérteskethely, Szákszend, Tárkány reformátusai közt

Kiadó: "Közelebb Egymáshoz" Alapítvány 2941 Ács, Fő u. 71. Felelős kiadó: **Gerecsei Zsolt** elnök

Szerkesztőség: 2853 Kömlőd, Perczel u. 26. tel.: 06-34/578-503 fax.: 06-34/470-543 **email.: hethatarlap@freemail.hu**

Felelős szerkesztő: **Bogáth István** Nyomtatás: MONTÁZS Press Kft. Oroszlány tel.: 20/454-35-41 Molnár Ferenc ügyvezető

Internet elérhetőség: **www.hethatar.refdunantul.hu**

ISSN 1417 - 7641